

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoCsp/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619201251
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1619201251.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, sídlom Mýtna 48, Bratislava, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanej: O. A., R. XX.XX.XXXX, D. A. XXXX/X, K., o zaplatenie 1.451,45 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 17. januára 2020 č.k. 31Csp 59/2019-76 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti **m e n í** tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 1.391,08 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% p.a. zo sumy 1.391,08 Eur od 2.8.2016 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V časti týkajúcej sa náhrady trov prvoinštančného konania rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti sumy 11,88 € zastavil, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 48,49 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 48,49 € od 02.08.2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pôvodný žalobca spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., (ďalej len postupca) sa žalobou doručenou súdu dňa 29.05.2019 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 1451,45 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 02.08.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca je právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, Kežmarok z titulu zlúčenia uvedenej spoločnosti s VÚB, a.s. a so žalovanou uzatvorili spolu dňa 06.09.2013 zmluvu o pôžičke evidovanú pod č. XXXXXX, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej pôžičku vo výške 2000 Eur. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 64,19 Eur, a to až do celkovej sumy pôžičky 3851,40 Eur, z ktorej žalovaná uhradila 1951,51 Eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, t.j. v súlade so zmluvou a podmienkami v zmluve, žalobca dňa 26.05.2016 listom - predžalobná upomienka vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok a žalovanú upozornil na možnosť vyhlásenia splatnosti celého dlhu. Nakoľko k úhrade dlžných splátok ani v dodatočne poskytnutej lehote nedošlo, dňa 19.07.2016 úver zosplatil, o čom bola žalovaná informovaná listom zo dňa 27.07.2016 - oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Do dnešného dňa žalovaná dlžné splátky neuhradila. Celkový dlh žalovanej

ku dňu podania žaloby predstavuje sumu 1 451,45 Eur. Žalobca si uplatnil aj zákonné úroky z omeškania a to od šiesteho dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti, nakoľko oznámenie bolo zaslané obyčajnou listovou zásielkou. Zmluvnú pokutu si žalobca neuplatnil. Uviedol, že celková dlžná suma tvorí 3391,08 Eur + náklady na vymáhanie 11,88 Eur - prijaté úhrady 1951,51 Eur.

3. Konštatoval, že po doručení žaloby, príloh, výzvy na vyjadrenie k žalobe, poučení o procesných právach dňa 16.11.2019 žalovanej, žalovaná sa k žalobe písomne nevyjadrila, preto súd všetky skutkové okolnosti žalovanou nepopreté považoval v súlade s § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) za nesporné.

4. Po doručení postupcom, zastúpeným zástupcom dňa 04.09.2019 súdu návrhu na zmenu strany sporu podľa § 80 ods. 1 CSP, keďže na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzatvorená medzi spoločnosťami Consumer Finance Holding, a.s., a Všeobecná úverová banka, a.s. a spoločnosťou Intrum Slovakia, s.r.o. ako postupníkom, bola pohľadávka žalobcu ako postupcu voči žalovanému ako dlžníkovi, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporového konania, postúpená spoločnosti Intrum Slovakia, s.r.o. ako postupníkov, poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 210/01 zo dňa 11.06.2003, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, z takéhoto oznámenia vychádzal bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení, spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o. súhlasila so svojím vstupom do súdneho konania. Uznesením č.k. 31 Csp 59/2019 - 51 zo dňa 04.10.2019 tak pripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpila : Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava a na jej miesto vstúpil nový žalobca: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, sídlom Mýtna 48, Bratislava. V danom prípade mal preukázané, že po začatí konania došlo k prevodu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto sporu na nový subjekt na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017, následnej žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 08.06.2018 a prílohy č. 3 rámcovej zmluvy a ten, kto má vstúpiť na miesto pôvodného žalobcu so vstupom súhlasil.

5. V časti týkajúcej sa sumy 11,88 Eur súd prvej inštancie konanie podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil po čiastočnom späťvzati žaloby v tejto časti. pričom neskúmal, či žalovaná so späťvzatím súhlasí, nakoľko k späťvzatiu prišlo pred začatím pojednávania vo veci.

6. Konštatoval, že žalobca a ani jeho zástupca sa na pojednávanie nedostavili, svoju neúčast ospravedlnil zástupca žalobcu a požiadal o prejednanie a rozhodnutie veci v jeho neprítomnosti, preto podľa § 180 CSP konal v neprítomnosti žalobcu. Oboznámil sa so žalobou a ďalšími písomnými podaniami žalobcu a vykonal dokazovanie notárskou zápisnicou č. N 3283/2017, prílohou č. 1 projektu - opis rozdelenia majetku a záväzkov, prehľadom splátok a úhrad, oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 27.07.2016, zmluvou o poskytnutí najľahšej pôžičky zo dňa 06.09.2013, predžalobnou upomienkou zo dňa 26.05.2016, doručenkou žalovanej, prílohou č. 3 rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 21.08.2019, rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017, žiadosťou o postúpenie a prevod.

Zo zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06.09.2013 zistil, že ako klient je v zmluve uvedená žalovaná s uvedením rodného čísla, čísla občianskeho preukazu, adresy a s uvedením, že je zamestnaná. V bode V. zmluvy sú uvedené nasledujúce náležitosti zmluvy: pôžička 2000 Eur, splátka s poistením 64,19 Eur, sadzba poistenia 2,90%, RPMN 32%, celkové náklady spotrebiteľa 1742,80 Eur, splátka 62,38 Eur, mesačná výška poistenia 1,81 Eur, fixná ročná úroková sadzba 32%, termín konečnej splatnosti 9/2018, celková čiastka 3742,80 Eur, počet splátok 60, priemerná hodnota RPMN 32 %. Predžalobnou upomienkou zo dňa 26.05.2016 právny predchodca postupcu spoločnosť Consumer Finance Holding vyzval žalovanú k úhrade zameškaných splátok vo výške 192,57 Eur. Súčasne ju upozornil, že ak do 05.07.2016 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 03.2016 bude Consumer Finance Holding, a.s. oprávnený úver zosplatiť, pričom predložil súdu doručenkou preukazujúcu doručenie prednej výzvy žalovanej. Pôvodný veriteľ oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 27.07.2016 oznámil žalovanej, že jej dlh sa stal splatným v celom rozsahu a žiadal uhradiť celkový dlh vo výške 1530,52 Eur. Z prehľadu splátok súd prvej inštancie zistil, že žalovaná uhradila postupcovi celkovo sumu 1951,51 Eur ako to uvádzal aj žalobca v žalobe.

7. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1,2 a 3, § 53 ods. 4 písm. a/, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 41 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1,2, ods. 8, §2 písm. a),

b) a c), § 9 ods. 2, 11 ods. 1 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov

8. Uviedol, že s poukazom na citovanú právnu úpravu vychádzal zo záveru, že zmluva o poskytnutí bezúčelovej pôžičky uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je zmluvou spotrebiteľskou, a to Zmluvou o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ide o zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Právny predchodca žalobcu je právnická osoba, ktorá v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala v predmete svojho podnikania poskytovania spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom. Preto spĺňa charakteristiku dodávateľa podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a veriteľa podľa § 2 písm. b Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. V uzatvorenej zmluve je uvedené rodné číslo žalovanej, údaj o tom, že je zamestnaná a aj názov jej zamestnávateľa. Zo žiadnych listinných dôkazov nevyplýva, že by bol úver poskytovaný žalovanej na iné účely ako na osobnú spotrebu. Preto žalovaná spĺňa charakteristiku spotrebiteľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

9. Po preskúmaní zmluvy o pôžičke z pohľadu, či obsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zák. č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zistil, že v zmluve nie je uvedená doba trvania zmluvy a neurčito je uvedený termín konečnej splatnosti úveru, ktorý je vymedzený iba ako 9/2018. Bol toho názoru, že spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t.j. ktorým konkrétnym dňom. V predmetnej zmluve podľa súdu prvej inštancie absentuje údaj o termíne splatnosti prvej splátky a termínoch splatnosti ďalších splátok, a teda je pre spotrebiteľa nemožné zistiť presný termín konečnej splatnosti úveru, ako aj doby trvania zmluvy. Právny predchodca žalobcu teda podľa neho nespĺnil ani náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva taktiež neobsahuje adresu veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti. Súd taktiež nemá za preukázané, že by žalobca dodržal postup uvedený v §7 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch, teda aby sa s náležitou starostlivosťou zaoberal posúdením schopnosti spotrebiteľa - žalovanej splácať predmetný úver, keďže splnenie uvedenej povinnosti nevyplýva z predložených listinných dôkazov a žaloby.

Mal za to, že účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch je zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný už pri podpise zmluvy, v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti, teda kedy nastane konečná splatnosť úveru (dokedy bude úver splácať). Pojem termín predstavuje presné časové vymedzenie. Konečná splatnosť úveru musí byť určená konkrétne tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru, a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi.

Pri výške ročnej úrokovej sadzby uvedenej v zmluve o poskytnutie pôžičke poukázal na nález Ústavného súdu SR z 28.02.1995 sp. zn. Pl. ÚS 10/95, ktorý okrem iného uviedol, že aj keď sú úroky z pôžičky predmetom zmluvnej voľnosti medzi účastníkmi, neznamená to, že možno dohodnúť úroky v akejkoľvek výške. Dohoda o úrokoch musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda sa nesmie priečiť dobrým mravom. Závisí preto od rozhodnutia súdu, aby v konkrétnom prípade ustálil, či výška dohodnutých úrokov je alebo nie je v súlade s dobrými mravmi. Taktiež Najvyšší súd Českej republiky konštatoval, že Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy výslovne neustanovujú, do akej výšky možno pri peňažnej pôžičke dojednať úroky. Z tejto skutočnosti však nemožno úspešne vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len na dohode účastníkov zmluvy o pôžičke a že by teda nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Rovnako aj u dohody o úrokoch pri peňažnej pôžičke totiž platí ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (rozsudok NS ČR z 15.12.2004, sp. zn. 21 Cdo 1484/2004). Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzatvorenia zmluvy (rozhodnutie NS SR 1 MCdo 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 57/2005 z 01.07.2010, ktorý uviedol, že pri posudzovaní primeranosti dojednanej výšky úrokov pri peňažnej pôžičke treba prihliadnuť na celkové okolnosti úkonu, jeho pohnútky a účel, ktorý sledoval, ako aj porovnať úrok s úrokovou mierou obvyklou z praxe peňažných ústavov, ako aj

na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26.04.2012 sp. zn. 5 Cdo 26/2011, podľa ktorého pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 8Co 152/2015 zo dňa 25.04.2016 taktiež konštatoval, že doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100% je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100% oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností. Poukázal taktiež na skutočnosť, že pojem odplata zahŕňa v sebe okrem úroku aj iné zložky, napr. poplatky a iné plnenia a ako také spravidla predstavujú vyššiu hodnotu, než úroky. Inak povedané, je potrebné rozlišovať medzi inštitútom úrokovej sadzby (úroky za úver) a inštitútom RPMN (ročná percentuálna miera nákladov). Administratívny strop zákonodarca stanovil nie na úroky, ale na RPMN, ktorá zahŕňa aj poplatky a obdobie splácania. Ide o celkové náklady na úver. Žiadny všeobecne záväzný predpis nijako neobmedzil súdy, aby korigovali neprimerane vysoké úroky, ktoré sú zložkou pre výpočet RPMN, ale nie sú vyňaté z posudzovania dodržania imperatívu dobrých mravov zo strany súdu (rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 19 Co 169/2018 zo dňa 28.03.2019).

Uviedol tiež, že pri posudzovaní dojednaných úrokov s dobrými mravmi konal a rozhodoval v súlade s princípom právnej istoty vymedzeným v čl. 2 Civilného sporového poriadku a zohľadnil vyššie uvedenú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. V danom prípade právny predchodca žalobcu v zmluve o poskytnutí pôžičky uviedol úrok vo výške 32%, pričom zmluva bola uzatvorená dňa 06.09.2013 na 60 mesačných splátok, t.j. so splácaním po dobu 5 rokov. Súd z informácií Národnej banky Slovenska zverejnených na ich webovom sídle zistil, že priemerný úrok v 9/2013 pre spotrebiteľské úvery od jedného do piatich rokov bol 12,99% a pri úrokoch nad 5 rokov dokonca 10,34%. Právnym predchodcom žalobcu bol dojednaný úrok 32% a teda 100% prevyšujúci priemerné porovnateľné úroky pri spotrebiteľských úveroch. Preto súd dojednanie o úrokoch z predmetnej pôžičky vo výške 32% v danej výške považoval súd prvej inštancie za dojednané v rozpore s dobrými mravmi a za neprijateľnú podmienku, ktorá v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka je neplatná. Aj vzhľadom na vyššie uvedené závery považoval dohodu o výške úrokov presahujúcu viac ako 100% výšku priemerných úrokových sadzieb v obdobných spotrebiteľských vzťahoch za absolútne neplatnú (§ 39, § 41 Občianskeho zákonníka) a z tohto dôvodu v zmluve absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch.

Vzhľadom na to, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f), i) zák.č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, dojednaný úrok považoval za v rozpore s dobrými mravmi, a teda v tejto časti zmluvu za neplatnú, so zreteľom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Dospel tak k záveru, že keď žalobca poskytol žalovanej pôžičku vo výške 2000 Eur a žalovaná právnemu predchodcovi žalobcu uhradila sumu 1951,51 Eur, ktorá skutočnosť bola v konaní nesporná, žalobca má nárok vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutej pôžičky iba na vrátenie požičanej sumy 2000 Eur bez úrokov a poplatkov po odpočítaní všetkých úhrad žalovanej, t.j. 2000 - 1951,51 = 48,49 Eur. Preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi len sumu 48,49 Eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Nakoľko žalovaná je v omeškaní s plnením peňažného dlhu, priznal žalobcovi aj úroky z omeškania v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo výške 5 % ročne z priznanej istiny 48,49 Eur od 02.08.2016 do zaplatenia.

10. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP a § 256 CSP s odôvodnením, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 1451,45 Eur, bol úspešný v časti o zaplatenie 48,49 Eur, žalovaná bola v konaní pomerne úspešnejšia ako žalobca, a to v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá. Avšak žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli, preto v súlade so zásadou hospodárnosti konania žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania zmeniť a uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 1 391,08 Eur s úrokom z omeškania vo výške

5 % p.a. zo sumy 1 391,08 od 2.8.2016 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznať mu náhradu trov konania v plnom rozsahu. Dôvodil tým, že súd prvej inštancie dospel vykonaným dokazovaním k nesprávnemu právnemu záveru o bezúročnosti úveru a v rozpore s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a J. D., ktorým sú slovenské súdy viazané. Mal za to, že súd prvej inštancie bol povinný na tento rozsudok pri svojom rozhodovaní prihliadať prednostne, keďže má prednosť pred zákonom o spotrebiteľských úveroch. K uvedenému termínu konečnej splatnosti úveru uviedol, že splnenie zákonnej požiadavky uvedením mesiac + rok ukončenia úverového vzťahu ako bolo v posudzovanom prípade je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platnými právnymi predpismi. Poukázal pritom aj na vyhlášku MFSR č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne z jej prílohy v časti vysvetliviek 2C. Z ním predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je podľa neho preukázané dojednanie termínov splatnosti úverových splátok, a to v čl. 6 bod 6.1, 6.2, 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy a žalovaná ako spotrebiteľ mala možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinnosti vyplývajúcej mu z úverovej zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru uvedený ako 9/2018 bez akýchkoľvek pochybností považoval aj pre právne nevzdelaného priemerného spotrebiteľa poskytujúci mu relevantnú informáciu o to, že úver bude musieť splácať do septembra 2018. Bol toho názoru, že čl. 10 ods. 2 písm.h/ Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Uviedol, že z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C 42/2015 zo dňa 27.3.2014 možno vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky a keďže jeho právny predchodca neporušil žiadne povinnosti, vznikol mu nárok na zaplataenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. Poukázal tiež na rozhodnutie Súdneho dvora EU C-565/2012 zo dňa 27.3.2012, podľa ktorého tvrdoť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušenia, ako i na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 9.7.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS zo dňa 22.12.1986vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku, z čoho vyplýva, že ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravida a v zásade sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná. Za nesprávne označil konštatovanie súdu prvej inštancie, že v zmluve absentuje údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, čo je aj v rozpore s obsahom spisu, nakoľko v záhlaví zmluvy zo dňa 6.9.2013 je uvedená adresa veriteľa. Rovnako podľa neho neobstojí tvrdenie súdu prvej inštancie o nedodržaní povinnosti jeho právneho predchodcu preverovať bonitu žalovanej pred poskytnutím jej úveru v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., čo je tiež v rozpore s obsahom spisu, keďže schopnosť splácania úveru žalovanou bola zistená jej finančnou situáciou z údajov ňou poskytnutých pred uzavretím zmluvy a navyše v rozpore s čl. II zmluvy o úvere, z ktorého jednoznačne vyplýva, že k tomuto prevereniu došlo. Za nesprávny považoval žalobca právny názor súdu prvej inštancie, že dojednaná odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru vo forme zmluvne dojednaného úroku je neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 2 000 eur, ktorý sa zaviazala splácať v mesačných splátkach po 62,38 Eur, navýšenie úveru predstavuje len zmluvne dojednaný úrok vo výške ročnej úrokovej sadzby 32 %, celková čiastka, ku ktorej zaplataeniu sa žalovaná zaviazala, predstavuje 3742,80 Eura celkové náklady spotrebiteľa s úverom predstavujú 1 742,80 Eur. Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nachádza svoje vyjadrenie v RPMN vo výške 32 % zhodne s dojednanou úrokovou sadzbou, nakoľko jedinou odplatom poskytnutého úveru je len zmluvný úrok. Výška priemernej hodnoty RPMN vo výške 1 500 Eur do 6500 Eur vrátane so splatnosťou od 1 do 5 rokov zverejnená naposledy v čase uzavretia úverovej zmluvy MFSR v súlade s ust. § 21ods. 2 zák.č. 129/2010 Z.z. v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2013 so stavom ku dňu 30.6.2013 predstavovala 20,83 % tak, ako je táto hodnota uvedená v úverovej zmluve (priemerná RPMN). Bol toho názoru, že súdna prax zaujala názor, že postup súdu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má miesto vo výnimočných situáciách, napr. v prípade šikanózneho výkonu práva účastníkom zmluvného vzťahu a korektív dobrých mravov nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprimerane oslabovať subjektívne právo účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. Veličina vyjadrená prostredníctvom RPMN predstavuje celkovú odplatu spojenú s úverom, t.j., navýšenie úveru ktoré je povinný dlžník veriteľovi zaplatiť, a tento faktor je rozhodujúci pre ustálenie

primeranosti odplaty. Výška dojednanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v úverovej zmluve 32% neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa ust. § 53 ods. 6 Obč. zák., platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa ust. § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., platného a účinného od 1.9.2014. Dojednanú odplatu v úverovej zmluve vo výške 32 % mal žalobca za nepresahujúcu 2x váženého priemeru priemerných hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov zverejneného MFSR v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2013 so stavom ku dňu 30.6.2013 vo výške 18,63% a zároveň nepresahujúcu výšku RPMN zverejnenú MFSR v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2013 so stavom ku dňu 30.6.2013 vo výške 20,83 % pre obdobné úvery. Dojednanú odplatu považoval žalobca za primeranú a v súlade so zákonom a dobrými mravmi.

12. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила, odvolací návrh nepodala.

13. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné doplniť ani zopakovať (§385 ods. 1 CSP) a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 388 CSP zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jej potvrdenie ani zrušenie.

14. Žalobca sa svojou žalobou domáhal od žalovanej zaplata sumy 14 39,57 Eur, keď z pôvodne žalovanej sumy 1 451,45 vzal žalobu v časti 11,88 Eur späť a v ktorej časti súd prvej inštancie aj konanie zastavil. Súd prvej inštancie vyhovel jeho nároku len vo výške 48,49 Eur, pričom v ostatnej časti vo výške 1 391,08 Eur nárok žalobcu zamietol.

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie v zamietajúcej časti odôvodnil tým, že po preskúmaní zmluvy o pôžičke z pohľadu, či obsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zák.č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zistil, že v zmluve nie je uvedená doba trvania zmluvy a neurčito je uvedený termín konečnej splatnosti úveru, ktorý je vymedzený iba ako 9/2018. V predmetnej zmluve podľa súdu prvej inštancie absentuje údaj o termíne splatnosti prvej splátky a termínoch splatnosti ďalších splátok, a teda je pre spotrebiteľa nemožné zistiť presný termín konečnej splatnosti úveru, ako aj doby trvania zmluvy.

S týmto konštatovaním súdu prvej inštancie sa nemožno stotožniť, nakoľko v predmetnej zmluve údaj o termíne prvej splátky úveru neabsentuje, keďže tento je uvedený na 3. strane tejto zmluvy ako nasledujúci mesiac po uzavretí zmluvy v spojení so splátkovým kalendárom a tiež je uvedený počet splátok s termínmi podľa splátkového kalendára a aj koniec splatnosti, keď veriteľ uviedol relevantné údaje a bez akýchkoľvek pochybností informáciu žalovanej čo je dostatočne jasné a zrozumiteľné pre spotrebiteľa už pri uzatváraní zmluvy. Žalovaná ako spotrebiteľka mala možnosť identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich z úverovej zmluvy. Vo vzťahu k náležitostiam zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm.f/ zákona č. 129/2010 Z.z, ktorý vyžaduje, aby bola v zmluve uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti tak odvolací súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere tieto náležitosti obsahuje. Podľa eurokonformného výkladu nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017). Pre vysvetlenie problematiky znenia a výkladu ust. § 9 ods. 2 písm.f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere odvolací súd uvádza, že Smernica EÚ a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, ktorej úplnou transpozíciou je práve zákon č. 129/2010 Z.z., vyžaduje vo svojom čl. 10 ods. 2 písm.h/, aby zmluva o úvere uvádzala zrozumiteľne a stručne výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom a rôznymi

úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia a podľa čl. 10 ods. 2 písm.i/ v prípade amortizácie tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíroová sa má čl. 10 ods. 2 písm.h/ a i/ Smernice vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Vychádzajúc z tohto výkladu potom Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 22.2.018 sp.zn. 3Cdo 146/2017, ako aj v ďalších rozhodnutiach vo vzťahu k zneniu § 9 ods. 2 písm.f/ zákona č. 129/2010 Z.z. konštatoval, že eurokonformným výkladom tohto ustanovenia, ktorý považoval nielen za možný, ale aj za potrebný a, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm.k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet! Či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, za použitia eurokonformného výkladu treba dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Následne dňa 12.10.2017 Národná rada SR prijala i zákon č. 279/2017 Z.z., ktorým s účinnosťou od 1.5.2018 upustila od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Tiež rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 5.9.2019 vo veci C-331/18 TE c/a Pohotovosť, s.r.o., bola finálne vyriešená otázka sporného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm.f/ zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj otázka týkajúca sa možnosti použitia eurokonformného výkladu tohto ustanovenia. Súdny dvor EÚ v tomto rozhodnutí uzavrel, že čl. 10 ods. 2 písm.h/ až l/ v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej podľa prípadu na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov; a tiež, že čl. 10 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 smernice sa majú uplatniť tak, ako boli vyložené rozsudkom zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíroová, aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. Je tak nepochybné, že ust. § 9 ods. 2 písm.l/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné na základe tohto rozsudku vykladať eurokonformne, teda tak, že nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala vnútornú skladbu tej ktorej splátky na istinu, úroky a poplatky, v dôsledku čoho nemožno od dodávateľov žiadať, aby v zmluvách so spotrebiteľmi uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Keďže posudzovaná zmluva jednoznačne, zrozumiteľne a stručne uvádza eurokonformným výkladom požadované náležitosti, t.j. výšku, počet a frekvenciu splátok s určením prvej splátky a konečnej splatnosti, možno dospieť k jednoznačnému záveru, že v danom prípade nejde o absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm.l/ zákona č. 129/2010 Z.z.

Výšku odplaty pri zmluvách o spotrebiteľských úveroch percentuálne vyjadruje RPMN ako údaj zohľadňujúci kritéria pre posudzovanie odplaty v obdobných prípadoch, ako sú spôsob a miera zabezpečenia záväzku spotrebiteľa, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehota splatnosti. Pod ročnou percentuálnou mierou nákladov je potrebné rozumieť podľa ust. § 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 tohto zákona. V zmysle ust. § 19 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. ssa RPMN spotrebiteľského úveru počíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 tohto zákona. Okrem toho, že zákon č. 129/2010 Z.z. v § 19 ods. 12 všeobecne určuje, že na výpočet RPMN sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere a iných poplatkov, ide o údaje týkajúce sa výšky úveru, počtu, výšky a periodicity splátok, obdobia splatnosti splátok, doby trvania úveru, prípadne i výšky ďalších poplatkov. V zmysle dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., ktorým bolo novelizované znenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a toto znenie platilo až do 31.5.2014 sa pod podstatným prevýšením rozumie odplata prevyšujúca o viac ako 20 % odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Nie výška úrokovej sadzby, ale výška odplaty vyjadrená pomocou RPMN je rozhodujúcim faktorom pre ustálenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom (§ 19 zákona č.129/2010 Z.z.).Na základe údajov uvedených zreteľne v zmluve je možné bez akýchkoľvek ťažkostí vypočítať výšku RPMN. Zo Súhrnnej informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za obdobie, kedy došlo k uzavretiu predmetnej zmluvy vyplýva, že RPMN od 1 do 5 rokov pri výške úveru od 1 500 Eur do 6 500 Eur bola vo výške 20,54 %, čiže zvýšenie o 20% predstavuje 24,65 %. RPMN pri danom spotrebiteľskom úvere vyjadrujúca percentuálnu

odplatu zahrňujúcu úrok činila 32 % RPMN pri danom úvere neprevyšuje obvyklú odplatu (priemernú hodnotu RPMN), dohodnutý zmluvný úrok z poskytnutého úveru je tiež v súlade so zákonom, preto ju odvolací súd nepovažoval za v rozpore so zákonom, pre ktorú by bolo možné považovať predmetnú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov.

K argumentácii súdu prvej inštancie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje adresu veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, odvolací súd konštatuje, že zákonodarca explicitne vymedzil požiadavku uvedenia tejto adresy ako náležitosti každej spotrebiteľskej zmluvy, pričom v žiadnom ustanovení neuviedol, že v prípade, ak dodávateľ v záhlaví uvedie svoje obchodné meno a sídlo, nie je už povinný uvádzať konkrétnu adresu na podanie sťažnosti, či reklamácie. Zákon č. 129/2010 Z.z. bližšie nevymedzil spôsob, akým mala byť táto náležitosť upravená v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a ponechal to na vôľu veriteľa, akým spôsobom túto náležitosť zakomponuje do zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 388 CSP zmenil a žalovanej uložil povinnosť žalovaná zaplatiť žalobcovi 1 391,08 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% p.a. zo sumy 1 391,08 Eur od 2.8.2016 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

16. V časti nároku žalobcu na náhradu trov prvoinštančného konania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388, § 396 ods. 2, § 255 ods. 1 a § 256 CSP zmenil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 2 C.s.p. nie je prípustné v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP.